

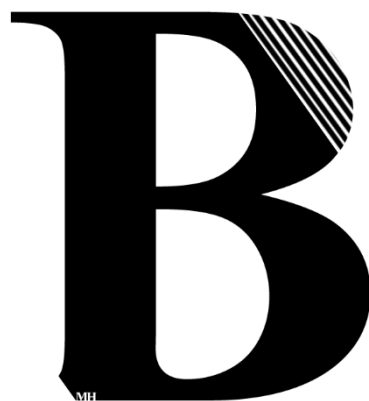
BRRA

TŘÍ

ČEK

MAREK HNILA

BRATŘÍČEK



**Nakladatelství BRATŘÍČEK**

Název knihy: Bratříček

Podnadpis: Verze A

Autor: Marek Hnila

Nakladatelství: Marek Hnila – Bratříček

2017

978-80-906767-5-6 (PDF)

978-80-906767-6-3 (Mobi)

978-80-906767-7-0 (ePub)

978-80-906767-1-8 (Tištěné vydání)



# KAPITOLA 1

2. července 1920 se mojí mamince narodil chlapec jménem Colin. Seděli jsme s tatínkem na trávě venku před domem, zatímco maminka přiváděla na svět mého malého brášku. Byla už docela tma, když jsme uslyšeli dětský pláč, vycházející z domu. Tatínkova pusinka se najednou rozechvěla. Řekl:

„Počkej tady, hned se vrátím.“

Vešel do domu a za chvíli, přesně jak mi slíbil, se vrátil. Měl slzičky v očích. Sedl si vedle mě na zem, pohlédl k obloze a vztáhl ruku ke hvězdám. Řekl mi:

„Vidíš ty hvězdy, Šimone?“

Vzhlédl jsem k obloze a tatínek pokračoval.

„Vždy, když se narodí nová duše, tak jedna na obloze přibude, věděl jsi to?“

Zakroutil jsem hlavou a poslouchal dál.

„Zrovna teď jedna přibyla. Narodil se tvůj malý bratříček. A jeho hvězda je v našem obrovském světě úplně nová. Kolik ti je let, Šimone?“

Ani jsem neváhal a vyhrknul jsem:

„Pět.“

„Správně, tvá hvězda je tady už pět let. Svítí na nás a spoustu věcí už zažila. Ví, že si před kýchnutím dáme ruku. Ví, že před jídlem si vždy umyjeme ruce. Ví, že nemluvíme s cizími lidmi. Ví, že rodina je to nejdůležitější na světě. Teď je z tebe velký brácha, Šimone. Musíš teď všechno svého bratříčka naučit. Musíš být silný, vést ho a jít mu příkladem, aby jeho hvězdička svítila tak jako tvoje.“

„A, která je ta moje?“

Tatínek neváhal a prstem mi ukázal nejjasnější hvězdu na obloze. Mezi tím se otevřely dveře. V nich stál doktor a zval mě dovnitř. Když jsem vešel, viděl jsem maminku ležet na posteli. V náručí svírala malinkaté stvořeníčko. Když mne spatřilo, jakoby na povel přestalo plakat.

„To je tvůj bratříček. Pozdrav,“ řekla mi maminka.

„Ahoj“

A miminko, jako by vědělo, co říkám, natáhlo svoji malou ručičku a chytlo mě za prst. Byla to nádherná chvíle. Měl jsem svého malého brášku. V ten den jsem se přestal bát strašidel, přestal jsem být lakomý, přestal jsem odmítovat a hlavně jsem se snažil, aby můj bráška nebyl nikdy smutný.

## KAPITOLA 2

Náš statek byl nádherný, měli jsme tam spoustu zvířat a všichni z města kupovali na farmářském trhu jen od nás. Můj tatínek byl totiž zemědělec a celý obrovský statek mu patřil. Vedle nás měli farmy ještě další dvě rodiny: Woodsovi a Evrtonovi.

Na statku nás bylo celkem pět. Já, můj bráška, tatínek, maminka a můj dědeček, který měl dům kousek za farmou. Hladem jsme netrpěli, protože dědeček byl myslivec a často přinášel nějakou zvěř, kterou ulovil v lese. Tatínkovi se dědečkovu počínání nelíbilo, ale jídlo bylo jídlo a tak jsme se vždy všichni sešli u jednoho stolu. I přesto, že na farmářském trhu prodávali celkem tři farmy; Woodsovi, Evrtonovi a my, vždy jsme toho prodali nejvíc. Vždy po sezóně za námi přišli ostatní farmáři a ptali se tatínka, jak to dělá. On se jen zasmál a pokrčil rameny, ale já vím, v čem to bylo. Dělal totiž vše s láskou. Tedy samozřejmě, že v tom byla taky spousta práce, ale vždy v tom byla i láska k farmaření. Ovšem, i když jsme prodávali tak dobře, nebyli jsme nějak přehnaně bohatí, ale jak moje maminka vždycky říká:

„Máme se dobře.“

Moje maminka je velice krásná dáma a vůbec se tatínkovi nedivím, že je do ní zamilovaný až po uši. Víte, moje maminka byla jednou provdaná za hospodáře, který jí bil a nadával. V té době se tatínkovi

moc líbila. Jediné, co se tatínkovi nelíbilo na mamince, byl její manžel. Ubližoval jí a tak ji jednoho dne můj tatínek, jak stále praví:

„Romanticky unesl.“

Za nějakou dobu jsem prý přišel na svět. Nedávno, jedné neděle, když maminka ještě měla brášku v bříšku, nám v kostele farář vyprávěl o svátosti manželské. Nerozuměl jsem tomu, a když jsme už večer všichni seděli u stolu, zeptal jsem se maminky:

„Co je to svátost manželská? Vyprávěl o tom dnes farář v kostele. Nepochopil jsem to.“

„To je, když víš, že už v životě nechceš být s nikým jiným. Manželství je, když víš, že někam a někomu patříš,“ řekla maminka.

„To je ale můj tatínek potom zloděj, když tě ukradl někomu, komu si patřila?“

Maminka se chytila stolu.

„Jednou jsi přece byla vdaná, pak tě tatínek ukradl a teď jsi s námi. A krádež je taky hřích,“ pokračoval jsem.

„Kde jsi to slyšel, Šimone!?,“ zeptala se maminka a zdálo se mi, že je i trochu naštvaná. Nenápadně jsem hlavou otočil k tatínkovi, který seděl na druhém konci stolu celý zpocený.



„No ptal se mne, jak jsme se poznali. Přece bys nechtěla, abych lhal. Všechno mu vysvětlím.“

Maminka vstala od jídla, odešla do pokoje a zabouchla za sebou dveře.

„Tati, pokazil jsem něco?“

Tatínek se otočil ke mně a klidným hlasem povídá:

„Šimone, já maminku nikomu neukradl. Víš, jak tvá maminka pořád říká: „Máme se dobře?“ S tím pánem, kterého si vzala, říkala jen: „Je mi smutno.“

„Po čem jí bylo smutno, tatínku?“

„No přeci po větě: „Máme se dobře.“ A já věděl, že se mnou se té věty dočká.“

„Ale jak je to možné? Vždyť on byl hospodář a ty jsi zemědělec. A navíc, on byl s ní ženatý.“

„A pořád ještě je. Ale teď mne dobře poslouchej, synku. Krádež není krádež, pokud nekradeš pro sebe, ale pro někoho, koho miluješ z celého srdce. O tom se v Bibli nepíše, ale tenkrát Bůh ještě nevěděl, jací lidé dokážou být.“

Nerozuměl jsem tomu, co tatínek řekl, ale mluvil s takovým klidem, že jsem věděl, že to pro maminku udělal, protože ji miluje